

Colectia

DISNEY

Clasic

Cenușăreasa

BIBLIOTECA //
adevarul
PENTRU COPIL

Colectia Clasic

Cenușăreasa

BIBLIOTECA
adevarul
PENTRU COPII

Copyright © 2009, Disney Enterprises, Inc.
Toate drepturile rezervate.

Titlul original:
Cinderella

Titlul în limba română:
Cenușăreasa

Redactor: Alexandru Trifoi

Tipărit la Castelli Bolis, Italia, 2009
Publicat de Editura Adevărul Holding
în colaborare cu Egmont România

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Cenușăreasa / red.: Alexandru Trifoi.
București : Egmont România, 2009
ISBN 978-606-519-188-4

I. Trifoi, Alexandru (red.)

087.5
821.133.1-93-34(0.046.6)=135.1

Editura Adevărul Holding

Director general: Răzvan Cornețeanu

Director executiv: Ioana Voicu

Project manager: Daniel Eberhat

Comenzi la: www.adevarul.ro/carte

cartecopii@adevarul.ro

Tel.: 021.407.76.38;

021.407.76.51; Fax: 021.407.76.42

Adresa: Str. Fabrica de Glucoză nr. 21,
București, sector 2

A fost odată ca niciodată, într-un regat micuț, un văduv care trăia fericit împreună cu fetița lui într-un castel imens, cu grădini minunate. Totuși, tatăl simțea că fiica lui, Cenușăreasa, avea nevoie de grija unei mame și de compania altor copii. Așa că se recăsători cu o femeie de familie bună care avea două fiice de vârsta Cenușăresei, Drizella și Anastasia.

Dar o mare nenorocire se abătu asupra Cenușăresei: tatăl ei muri, lăsând-o singură cu mama și surorile vitrege. Acum mama vitregă își dădu arama pe față: era rea și foarte geloasă pe șarmul și frumusețea Cenușăresei și hotărâtă să apere interesele fetelor ei. Astfel, pe măsură ce trecea timpul, Cenușăreasa fu chinută, umilită și în final obligată să devină servitoare în propria ei casă.

Și totuși, după toate acestea, Cenușăreasa rămase la fel de blândă și dulce, continuând să spera că visele ei de fericire se vor împlini. Nu se simțea singură, pentru că toate viețuitoarele din castel erau prietenele ei. În fiecare dimineață, păsărelele și șoricelii veneau să o trezească și să o ajute să se pregătească pentru o nouă zi de îndatoriri.

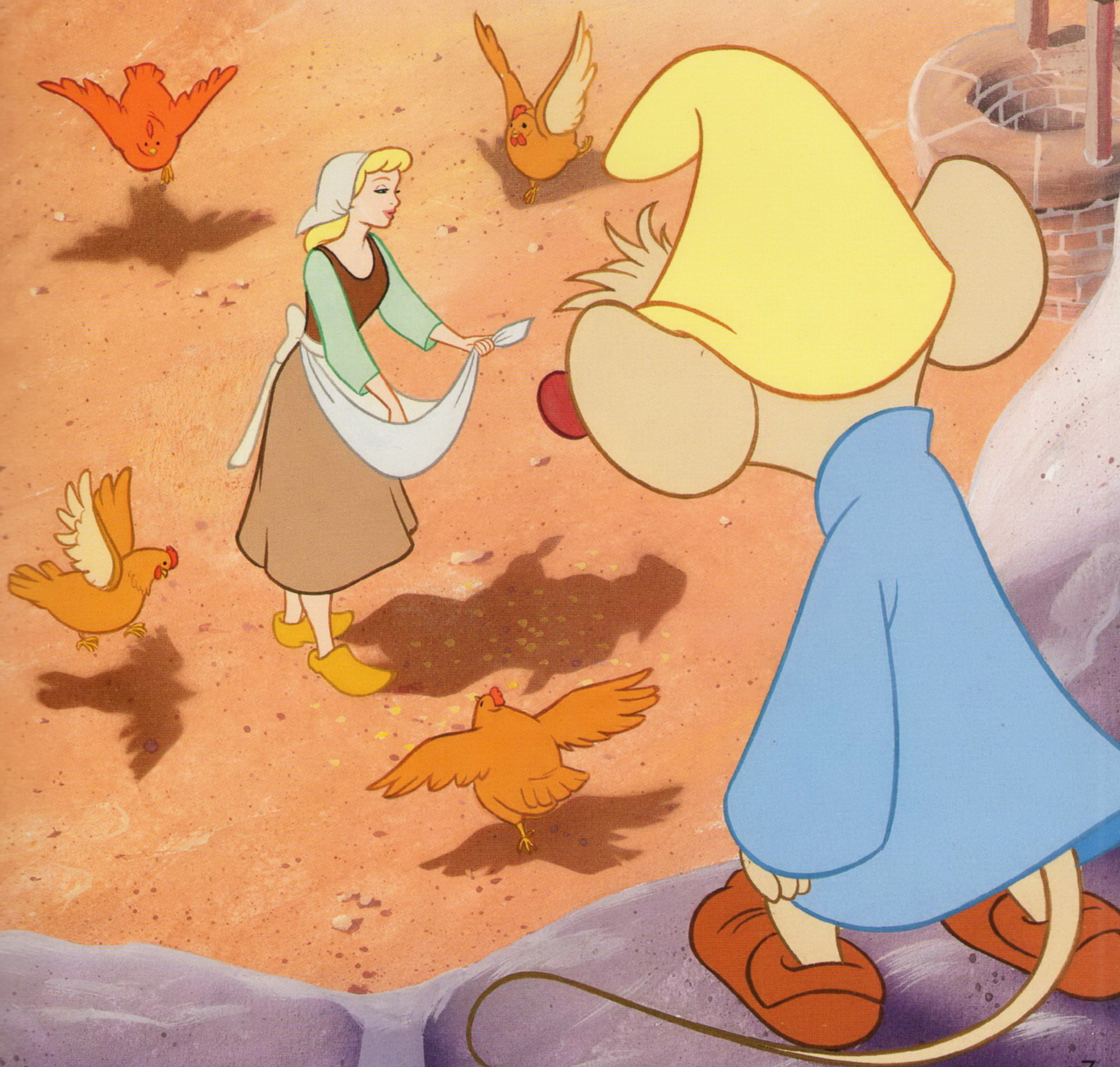

Cenușăreasa avea grijă de toate animalele din ogradă. Îi dădea osul câinelui Bruno, laptele motanului Lucifer și ieșea în curte să hrănească găinile și șoriceii. În timp ce găinile se adunau în jurul ei, șoriceii priveau pe furiș dintr-una din ascunzătorile lor, pregătindu-se să iasă ca să-și primească partea, iar bătrânul cal al tatălui său, Maior, apărea și el.

– Haideti, masa e gata! strigă Cenușăreasa.

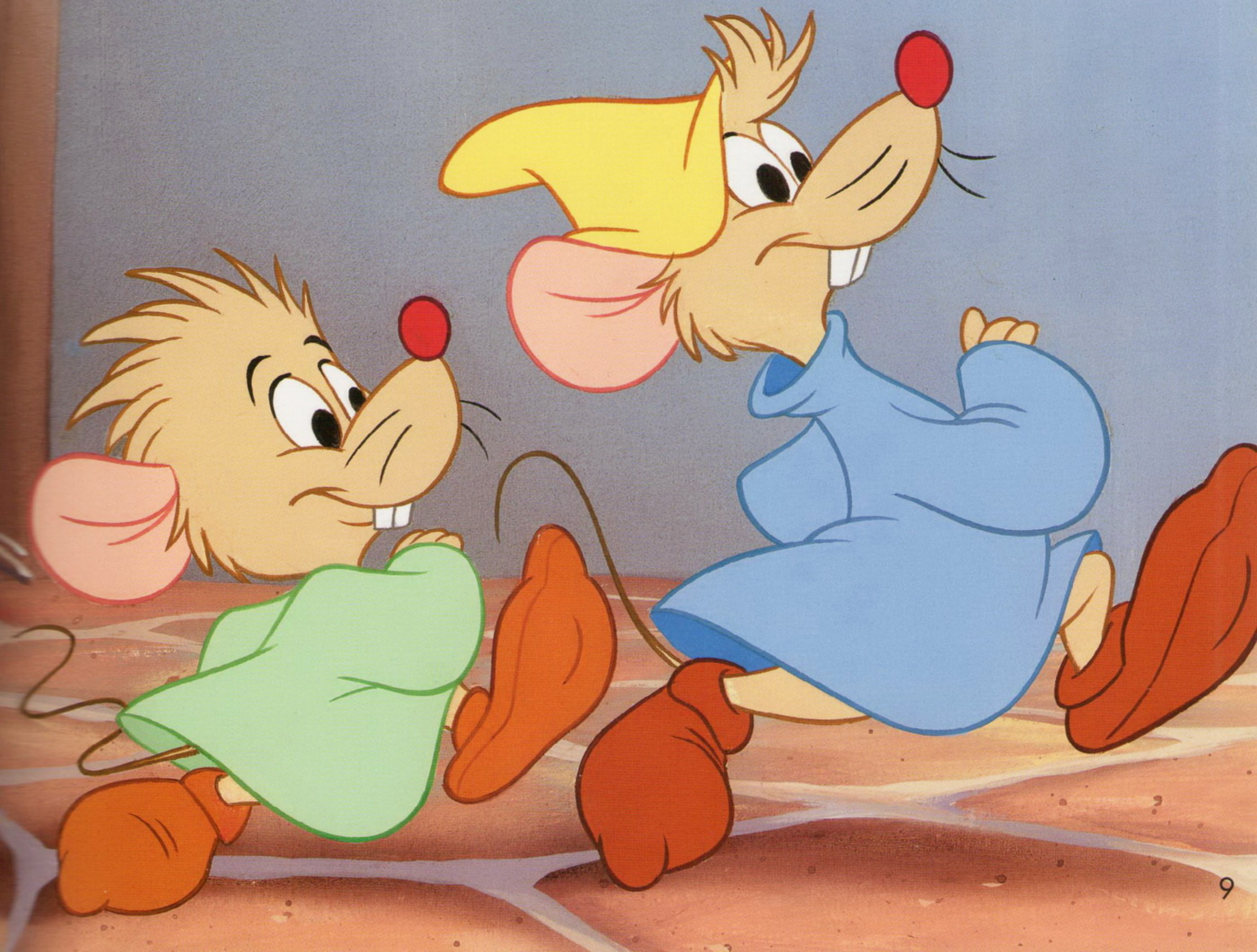
În bucătărie, șoriceii se opriră brusc: Lucifer stătea în prag, dând nervos din coadă.

– Cum să trecem pe lângă el? se întrebară ei. Nu se oferi niciun voluntar pentru această misiune periculoasă, așa că își înnodară cozile, iar șoricelul Jaq fu fericitul câștigător! El trebuia să-i distragă atenția motanului, în timp ce tovarășii lui o zbugheau în curte.

Curajosul șoricel se furișă, își adună toate puterile și lovi motanul drept în spate, strigând:

– Na, motan gras! Nu mi-e frică de tine! Lucifer căzu cu fața în castro-nul cu lapte. Apoi se întoarse tușind și scuipând și începu să-l urmărească pe Jaq prin bucătărie.

Ceilalți șoriceii o zbughiră în curte să mănânce. Curajosul șoricel era în siguranță deocamdată, dar Lucifer, dând furios din coadă, îl aștepta să iasă din ascunzătoare.

Cenușăreasa îi salută pe șoriceii cu un zâmbet.

– Aici erați! Mă întrebam unde-ați dispărut. Haideți să luați niște boabe de porumb!

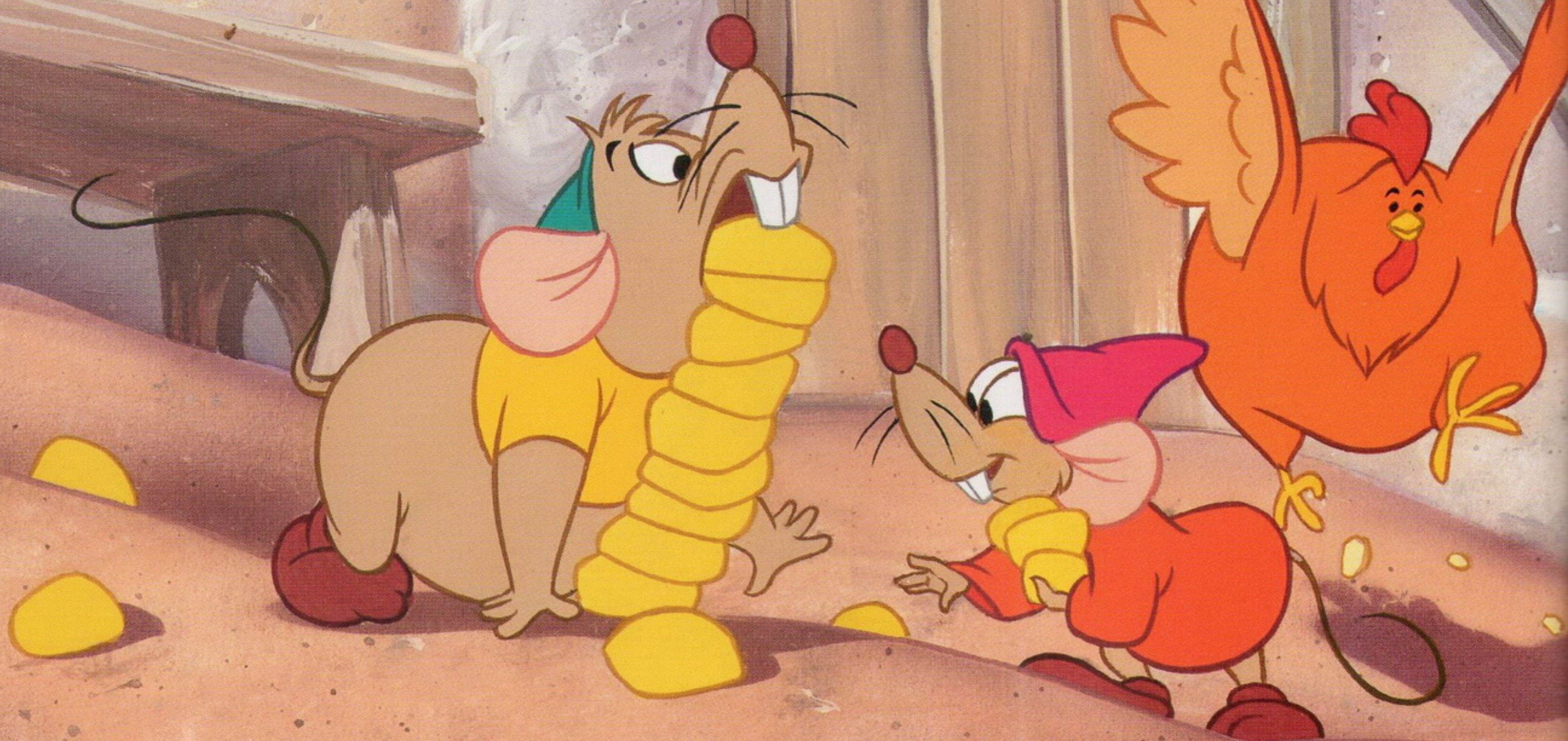
Bătrânul cal, Maior, sforăi și-și băgă drăgăstos nasul în palma Cenușăresei. Acesta era unul dintre cele mai plăcute momente ale zilei pentru ea, să fie înconjurată de prieteni, înainte ca rudele nesuferite să înceapă să o bată la cap cu ordinele.

Șoriceii se încărcară cu porumb și se îndreptară către bucătărie. Ajunseră în siguranță în vizuină, în afară de lacomul Gus, care căra prea mult porumb! Scăpă toate boabele și se opri să le adune... dar când privi în sus, îl văzu pe Lucifer cu gura larg deschisă!

Șoricelul rotofei strigă:

– liiiii! Lu-Lu-Lucifer!

Ajutoooooor!

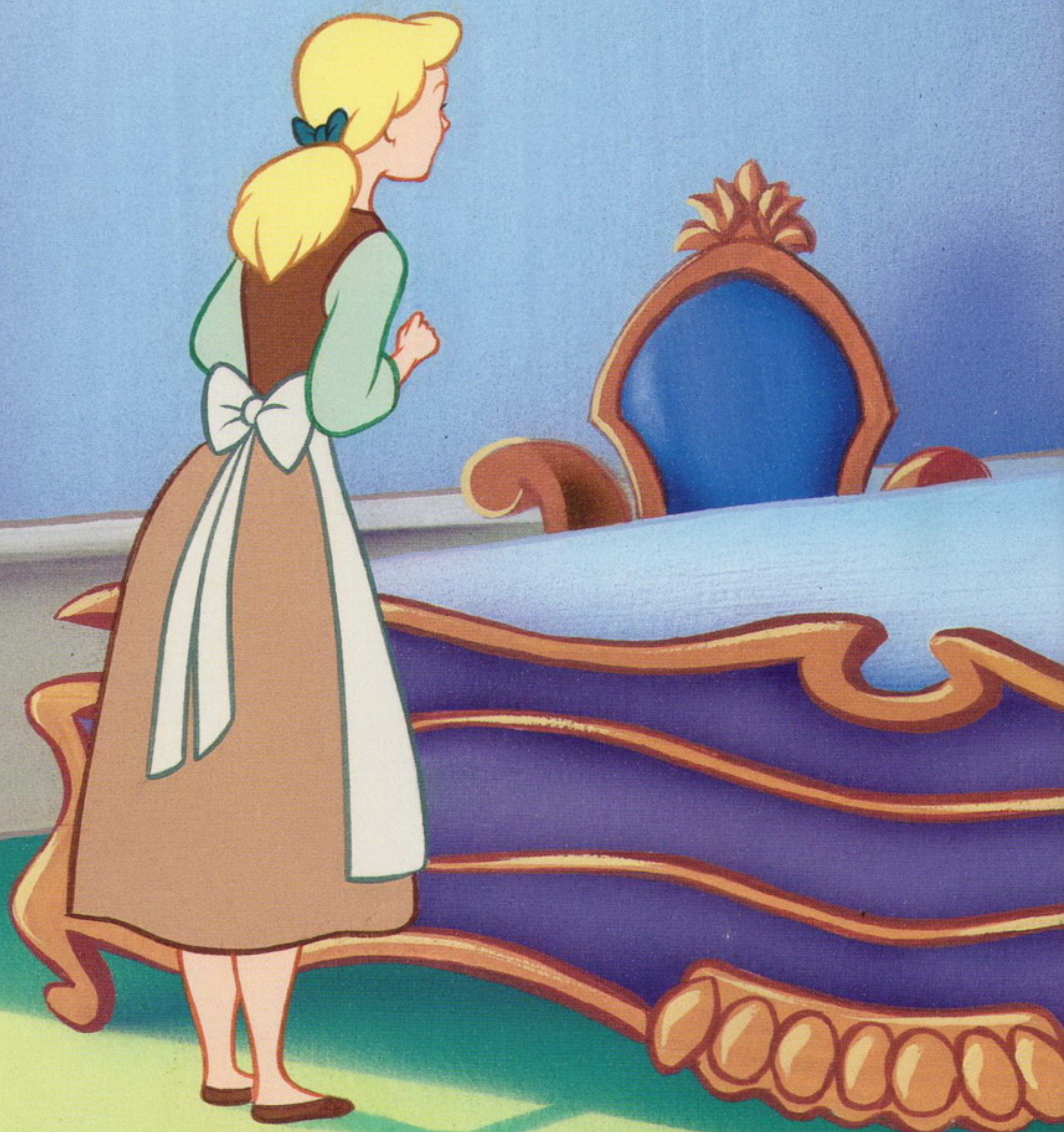

Gus privi dinții și ghearele ascuțite ale lui Lucifer, uită de porumb și o luă la fugă cât îl ținură picioarele. Se cățără pe o masă și se ascunse în spatele unei cești de ceai. Uh! A fost aproape. Se așeză pe farfurioară, gâfâind, încercând să-și tragă răsuflarea, când Lucifer îl descoperi și se furișă către el cu ochii lui galbeni strălucind amenințător...

Fără să stea prea mult pe gânduri, Lucifer îl prinse pe Gus sub cana de ceai! Bietul Gus de-abia reuși să scape cu viață! Apoi o auzi pe Cenușăreasă intrând în bucătărie și se ascunse sub masă, în timp ce ea pregătea tăvile cu mâncare pentru mama și surorile vitrege.

Cenușăreasa intră încet în camera mamei vitrege.
– Deci, Cenușăreasă, se pare că ai timp de pierdut.
– Dar, protestă Cenușăreasa, eu doar am...
– Liniște, fetițo! Lasă-mă să mă gândesc... Da... Este un covor mare în hol care trebuie spălat! Și geamurile de la primul etaj! Spală-le! Da... Freacă și podelele! Curăță coșurile! Și nu uita să speli rufe și să le cârpești! Și, da... nu uita să-i faci baie lui Lucifer!

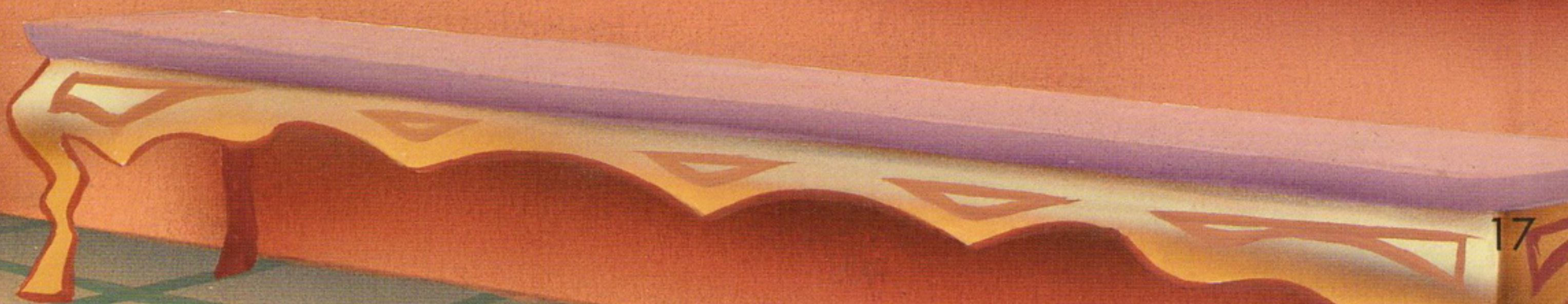

Între timp, la palat, Maiestatea Sa se simțea singur și de-abia aștepta ca fiul său, Prințul, să se căsătorească și să aibă copii!

– Trebuie să organizăm un bal și să invităm toate domnișoarele de măritat din ținut, îi spuse el Marelui Duce. Trebuie să aibă loc astăzi! Cu siguranță că prințul va cunoaște o tânără de care se va îndrăgosti...! suspină Regele.

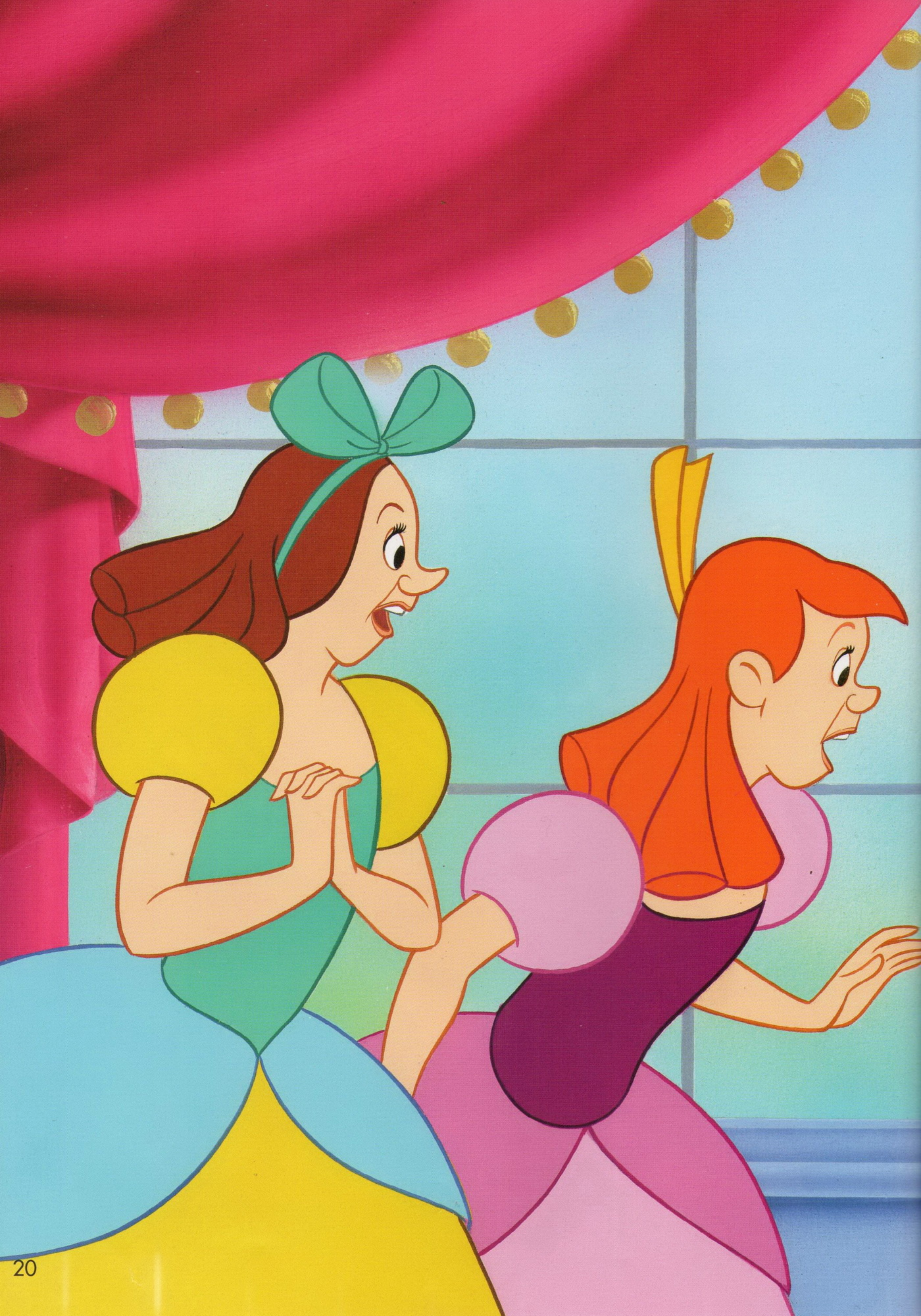
Și, astfel, Marele Duce trimise vestitori peste tot în micul regat ca să ducă invitațiile tuturor domnișoarelor. Cenușăreasa spăla podeaua din hol când auzi o bătaie în ușă. Când o deschise, un mesager al regelui îi înmână un plic gros, sigilat cu ceară roșie.

– Ce să fie înăuntru?
se întrebă ea.

Nerăbdătoare să afle conținutul plicului, Cenușăreasa fugi în sala de muzică, unde Anastasia și Drizella repetau un cântec sub supravegherea mamei lor. Parcă erau niște pisici care miorlăiau!

– Cum îndrăznești să ne întrerupi, Cenușăreasă?
întrebă furioasă mama vitregă.

– E o scrisoare de la palat, mamă! îi explică fata.

– De la palat? strigară Anastasia și Drizella, înșfăcând plicul.

– Dați-mi-l, fetelor, le ordonă mama vitregă. Vai, e o invitație la un bal organizat la palat, chiar în această seară! Toate domnișoarele bune de măritat trebuie să fie prezente!

Cenușăreasa făcu un pas înainte.

– Asta înseamnă că pot veni și eu!

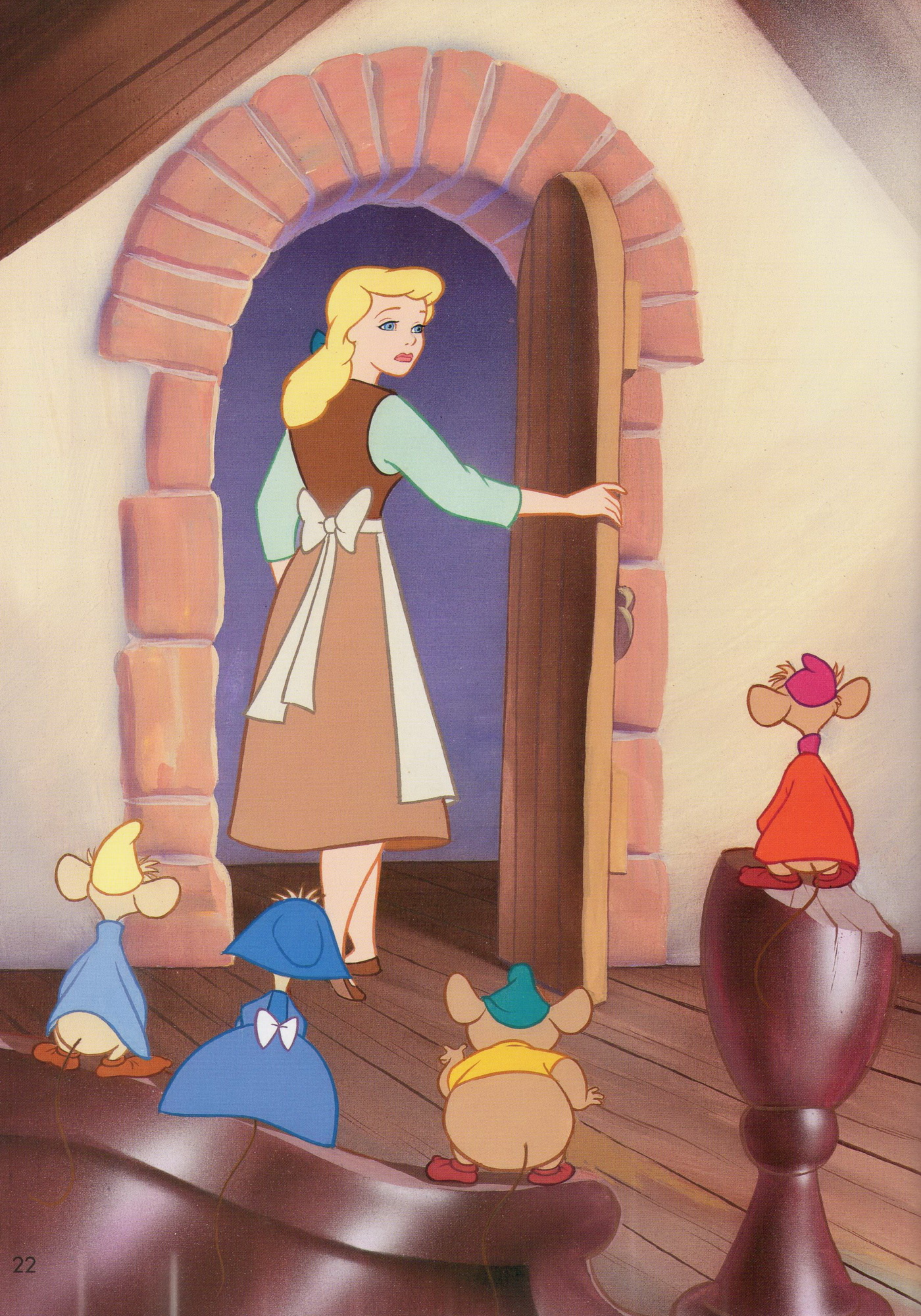
Te rog, mamă, pot să merg și eu?

întrebă ea nerăbdătoare.

Mama vitregă îi răspunse cu un zâmbet viclean.

– De ce nu? Poți veni cu noi, Cenușăreasă... dacă îți termini toate treburile și dacă-ți găsești o rochie potrivită!

Cenușăreasa fugi în camera ei și scoase dintr-un cutăr una din rochiile vechi ale mamei ei.

– E puțin demodată, dar o pot modifica! exclamă ea. Dar mai întâi trebuia să-și termine toate treburile. Cenușăreasa se îndreptă fără tragere de inimă la parter. Micii ei prieteni se uitară unul la celălalt.

Vicleana mamă și surorile vitrege o încărcară însă pe biata Cenușăreasă cu îndatoriri. Trebuia să spele și să curețe, să cârpească și să coasă, să frece și să lustruiască aproape toate lucrurile din casă! Începu să lucreze sârguincioasă. Visul ei era pe punctul de a se împlini și nu voia să lase rudele viclene să-l năruie!

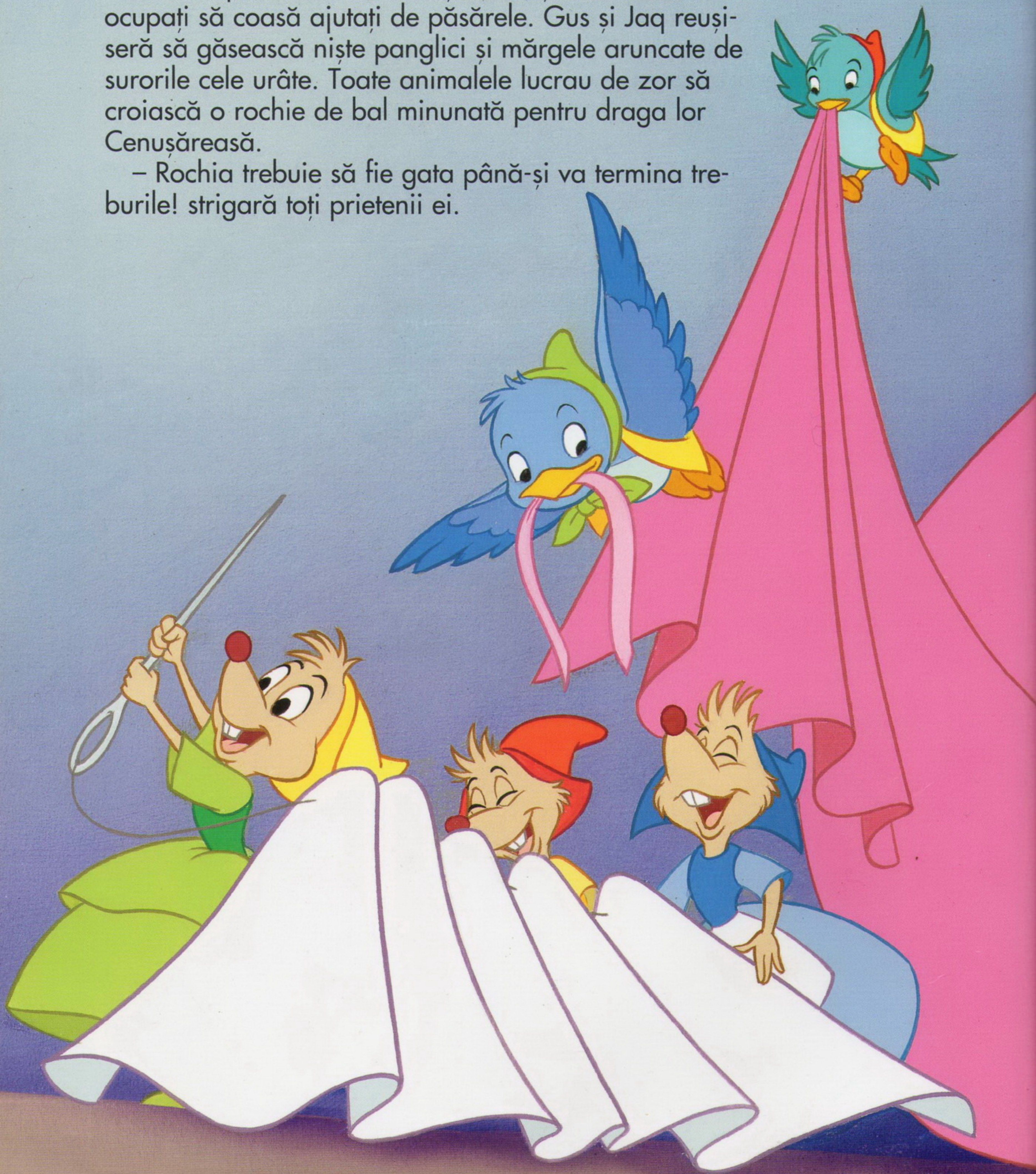
– N-o să aibă timp! strigă Jaq.

– Trebuie s-o ajutăm! ciripi una dintre păsărele. Hai să-i facem o surpriză!

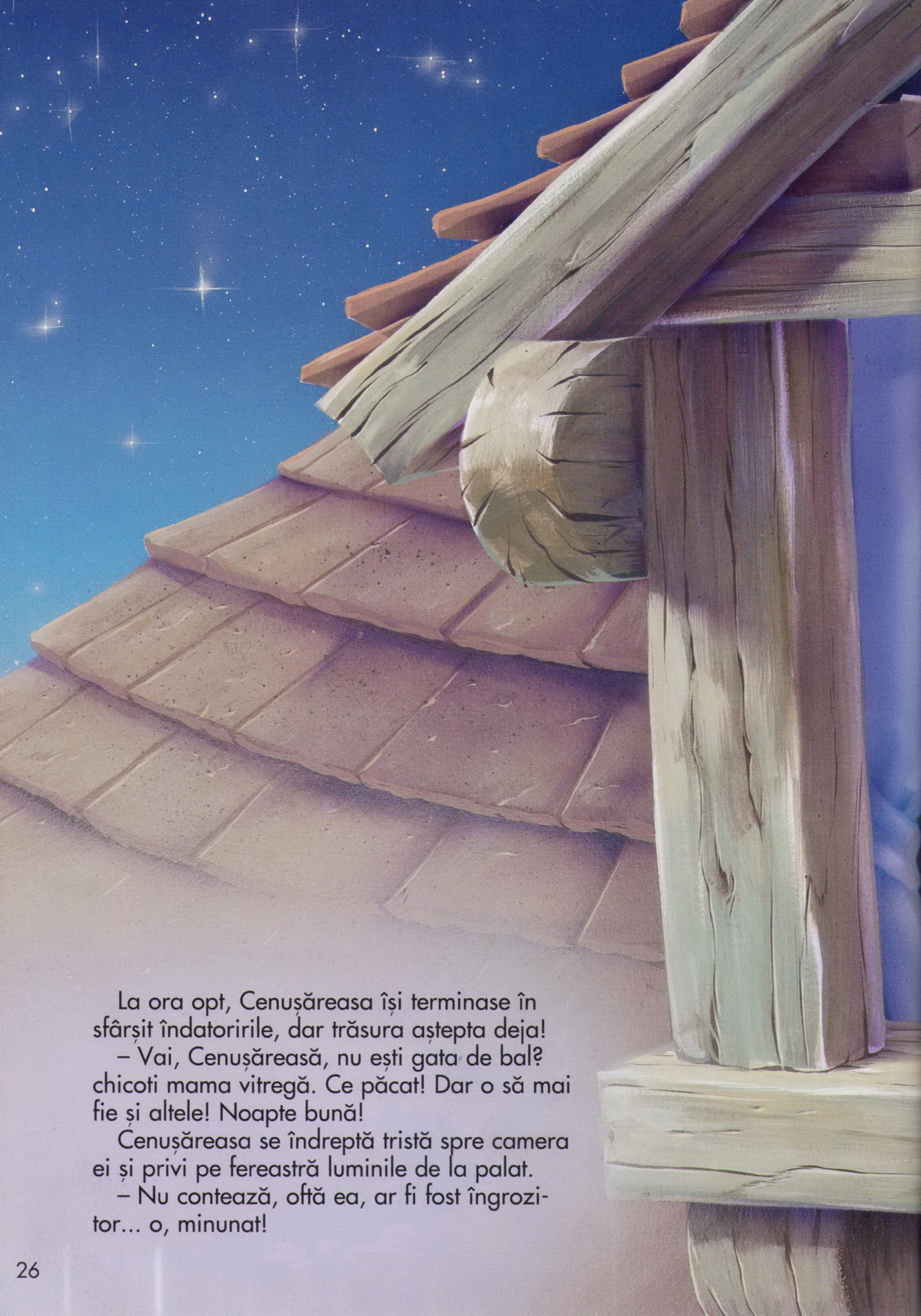

Între timp, în camera Cenușăresei, șoricelii erau ocupați să coasă ajutați de păsărele. Gus și Jaq reușiseră să găsească niște panglici și mărgelile aruncate de surorile cele urâte. Toate animalele lucrau de zor să croiască o rochie de bal minunată pentru draga lor Cenușăreasă.

– Rochia trebuie să fie gata până-și va termina treburile! strigară toți prietenii ei.

La ora opt, Cenușăreasa își terminase în sfârșit îndatoririle, dar trăsură aștepta deja!

– Vai, Cenușăreasă, nu ești gata de bal? chicoti mama vitregă. Ce păcat! Dar o să mai fie și altele! Noapte bună!

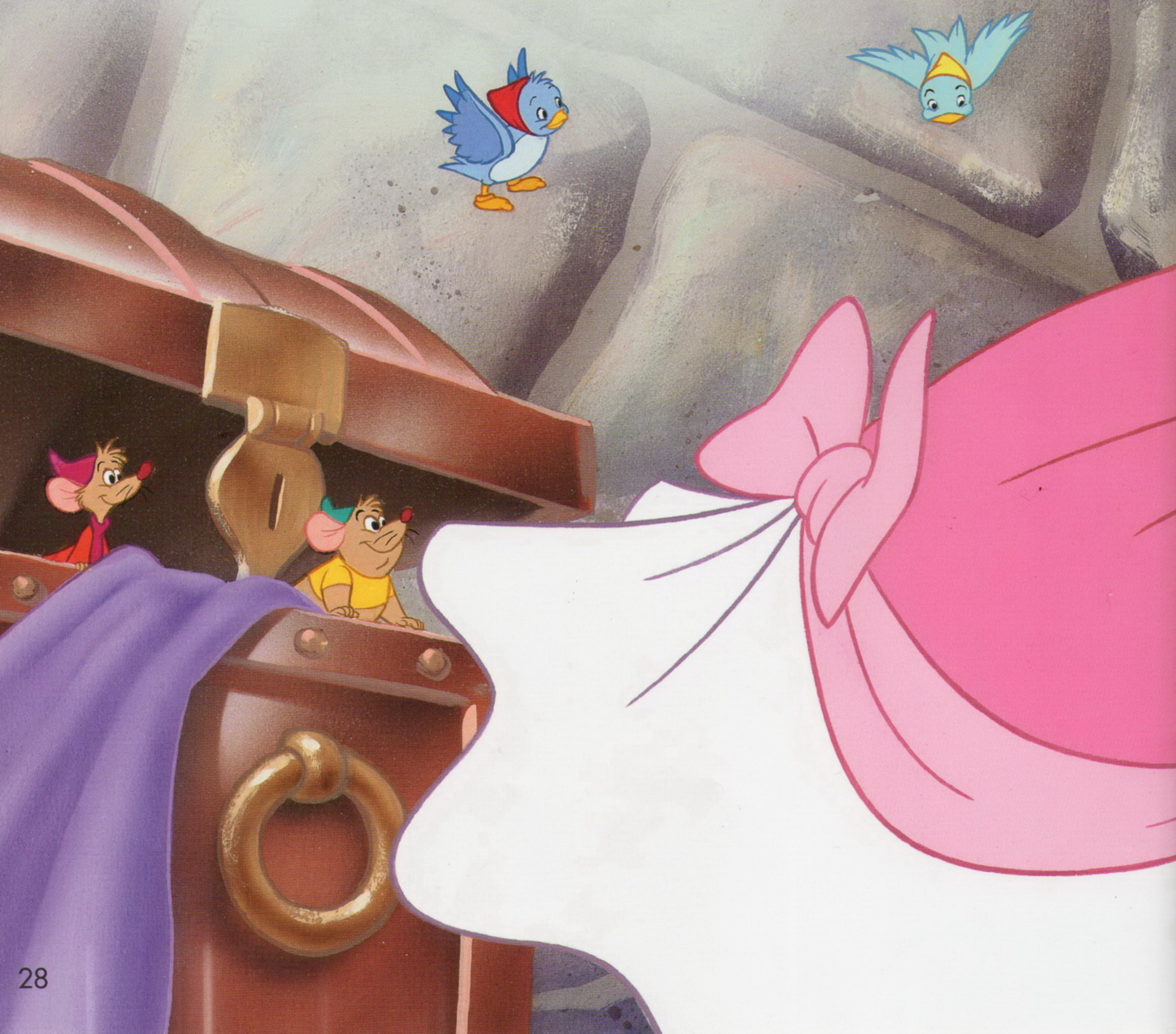
Cenușăreasa se îndreptă tristă spre camera ei și privi pe fereastră luminile de la palat.

– Nu contează, oftă ea, ar fi fost îngrozitor... o, minunat!

Auzi ciripeli și piuituri fericite în spatele ei. Se întoarce... iar prietenii ei îi arătară surpriza! O rochie de bal minunată! Cenușăreasa era copleșită.

– O, mulțumesc, mulțumesc! Până la urmă pot merge și eu! Așteptați-mă, vă rog, așteptați-mă! strigă ea, alergând pe scări ca să se alăture surorilor și mamei vitrege în trăsură.

Rudele nesuferite se uitară una la cealaltă, înverzindu-se de invidie. Apoi Anastasia văzu mărgelele ei vechi la gâtul Cenușăresei, iar Drizella zări una dintre panglicile ei pe rochie.

– Asta-i a mea! Hoațo! strigară ele, rupând rochia Cenușăresei, bucățică cu bucățică.

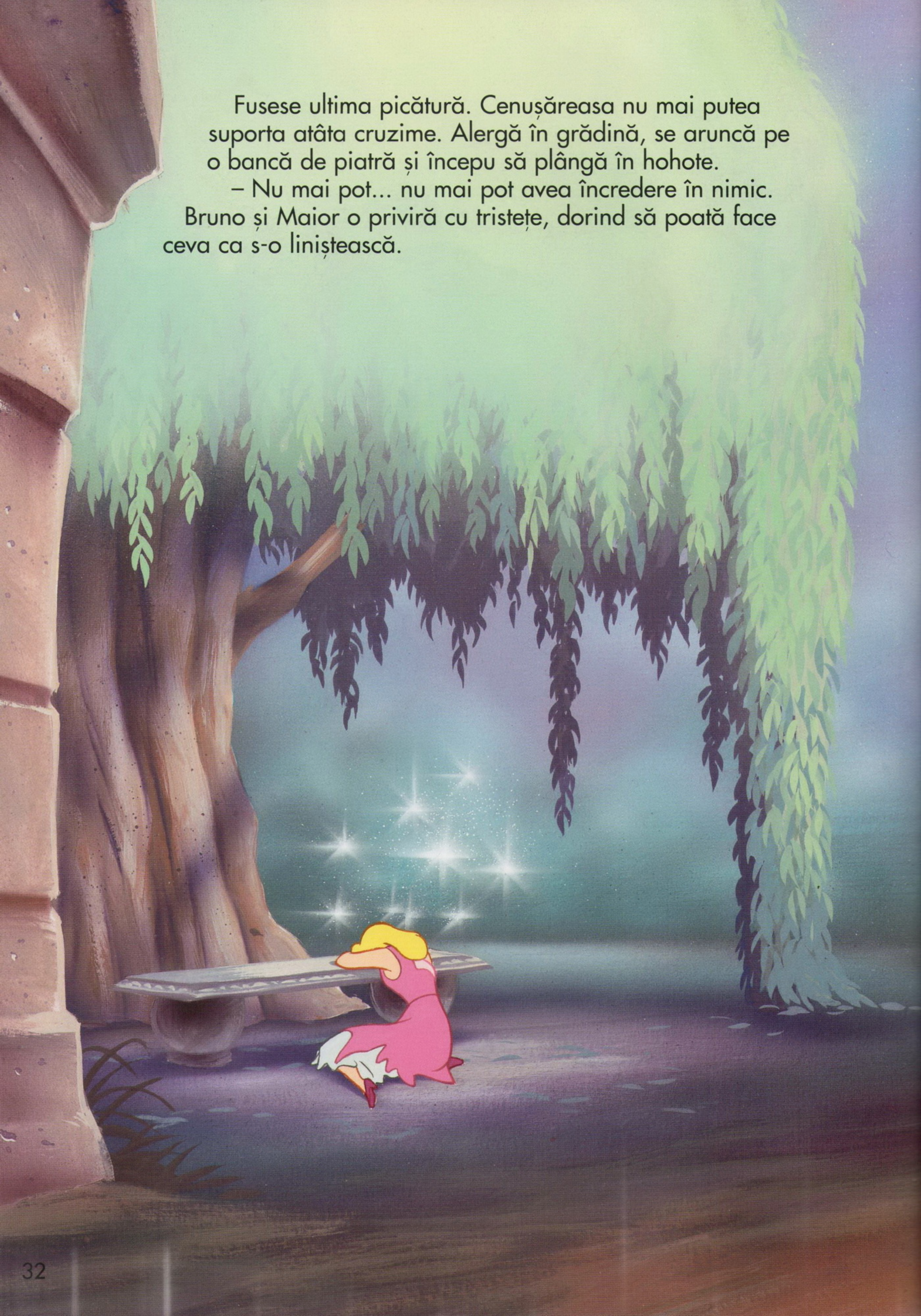
– Fetelor! Fetelor! Ajunge! le ordonă maștera, care privea cu un zâmbet îngâmfat. Apoi se urcară în trăsură și plecară, lăsând-o în urmă pe Cenușăreasă.

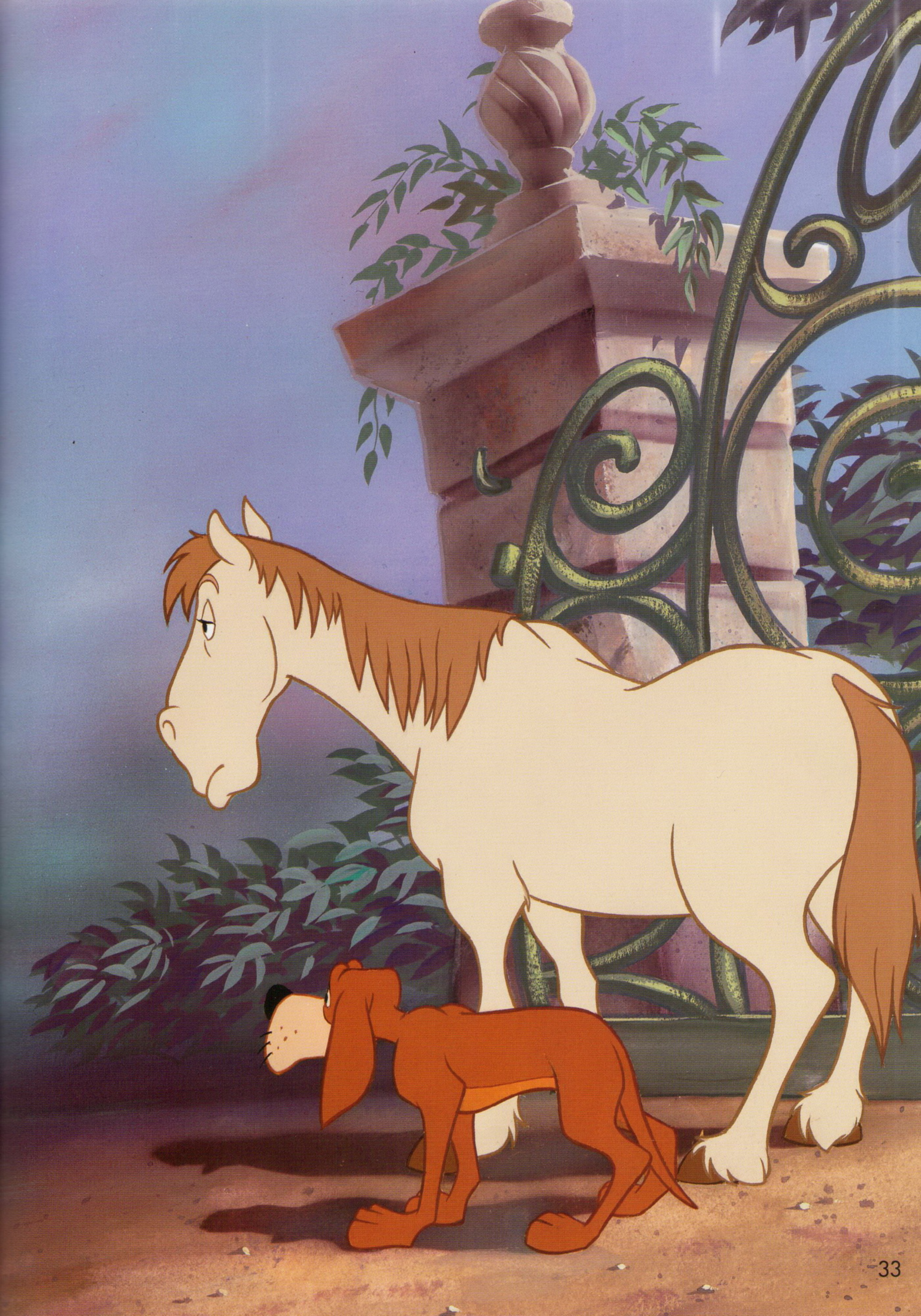

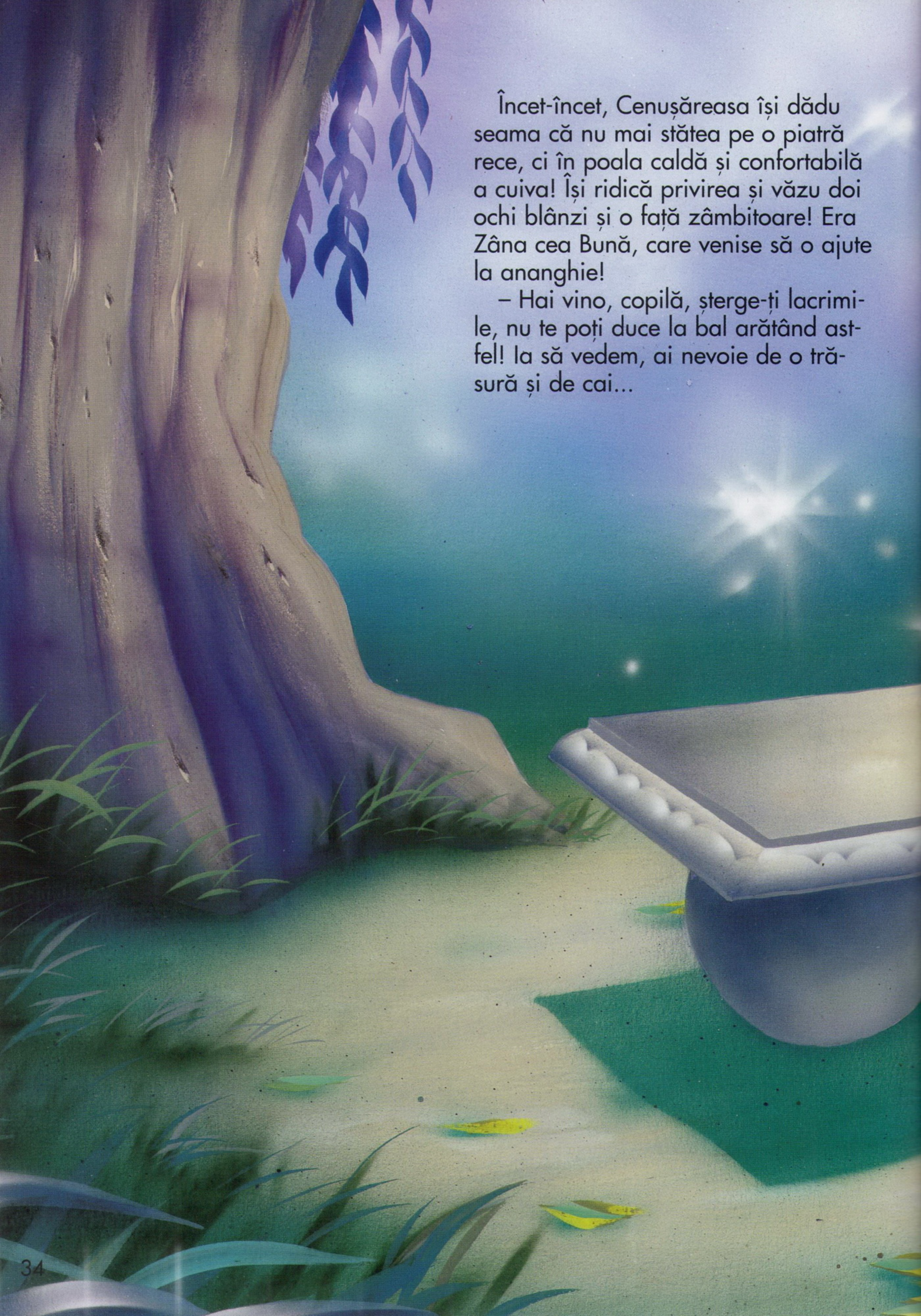

Fusese ultima picătură. Cenușăreasa nu mai putea suporta atâta cruzime. Alergă în grădină, se aruncă pe o bancă de piatră și începu să plângă în hohote.

– Nu mai pot... nu mai pot avea încredere în nimic. Bruno și Maior o priviră cu tristețe, dorind să poată face ceva ca s-o liniștească.

Încet-încet, Cenușăreasa își dădu seama că nu mai stătea pe o piatră rece, ci în poala caldă și confortabilă a cuiva! Își ridică privirea și văzu doi ochi blânzi și o față zâmbitoare! Era Zâna cea Bună, care venise să o ajute la ananghie!

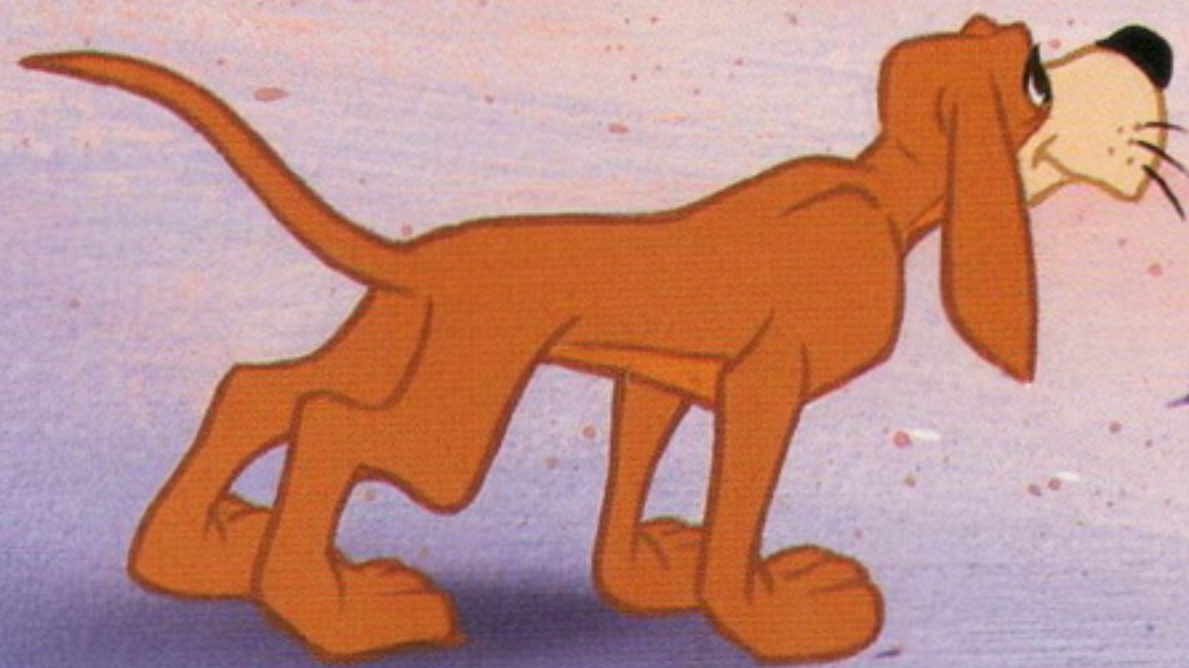
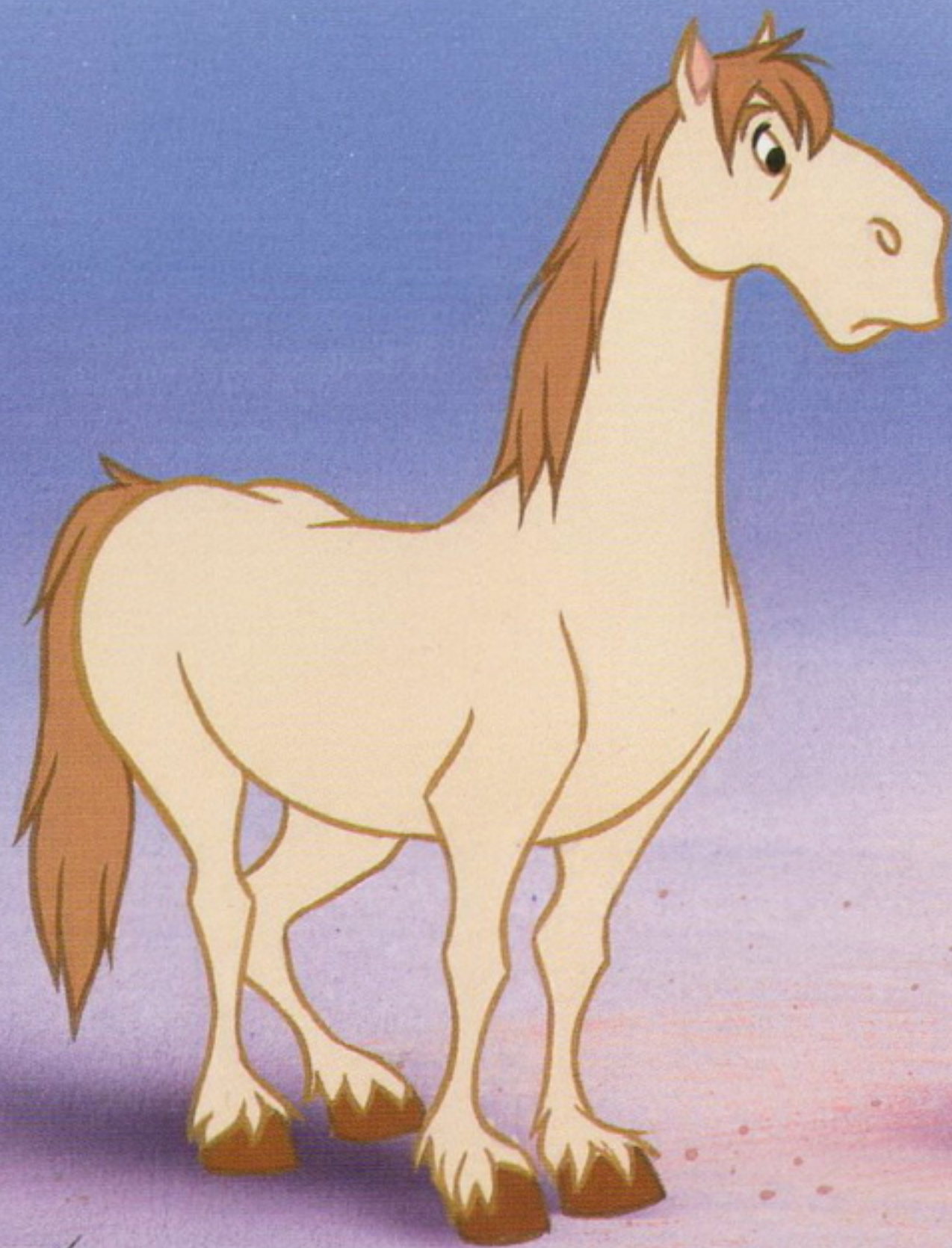
– Hai vino, copilă, șterge-ți lacrimile, nu te poți duce la bal arătând astfel! Ia să vedem, ai nevoie de o trăsură și de cai...

Zâna începu să cânte o melodie magică veselă:

*Dovleac, în trăsură te vei preschimba!
Șoricei, în cai albi într-o clipită vă veți transforma!
Maior și Bruno, ca vizitiu și paj ajutor îi veți da!*

Cenușăreasa privea mirată vraja care se înfăptuia.

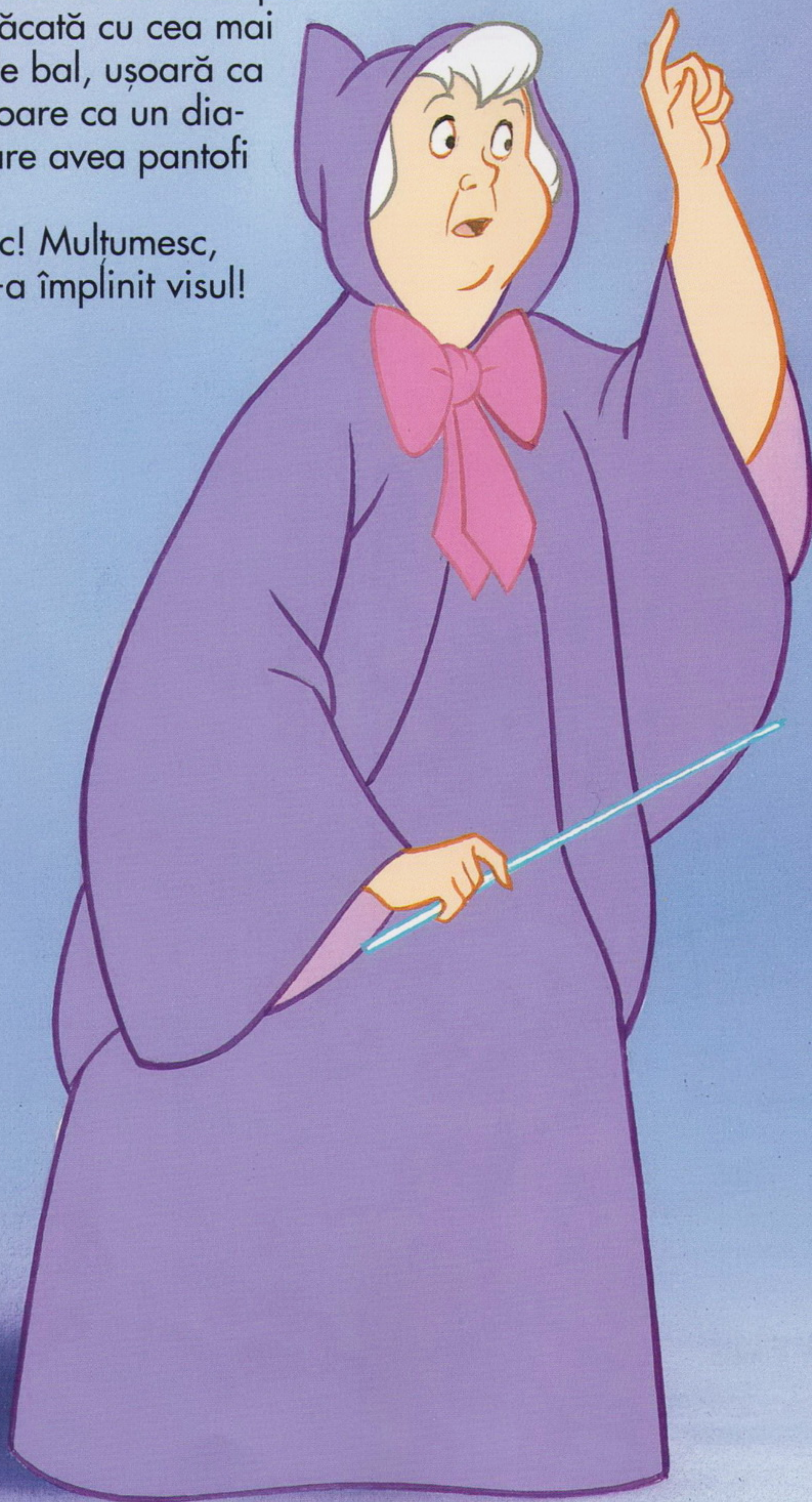

Apoi, Zâna se uită la Cenușăreasă!

– Doamne, copilă, nu te poți duce la bal îmbrăcată astfel! Își flutură bagheta magică, iar un nor strălucitor o învălui pe fată. Se trezi îmbrăcată cu cea mai frumoasă rochie de bal, ușoară ca un voal și strălucitoare ca un diamant. Iar în picioare avea pantofi mici de cristal!

– Oh, mulțumesc! Mulțumesc, dragă Zână! Mi s-a împlinit visul! suspină ea.

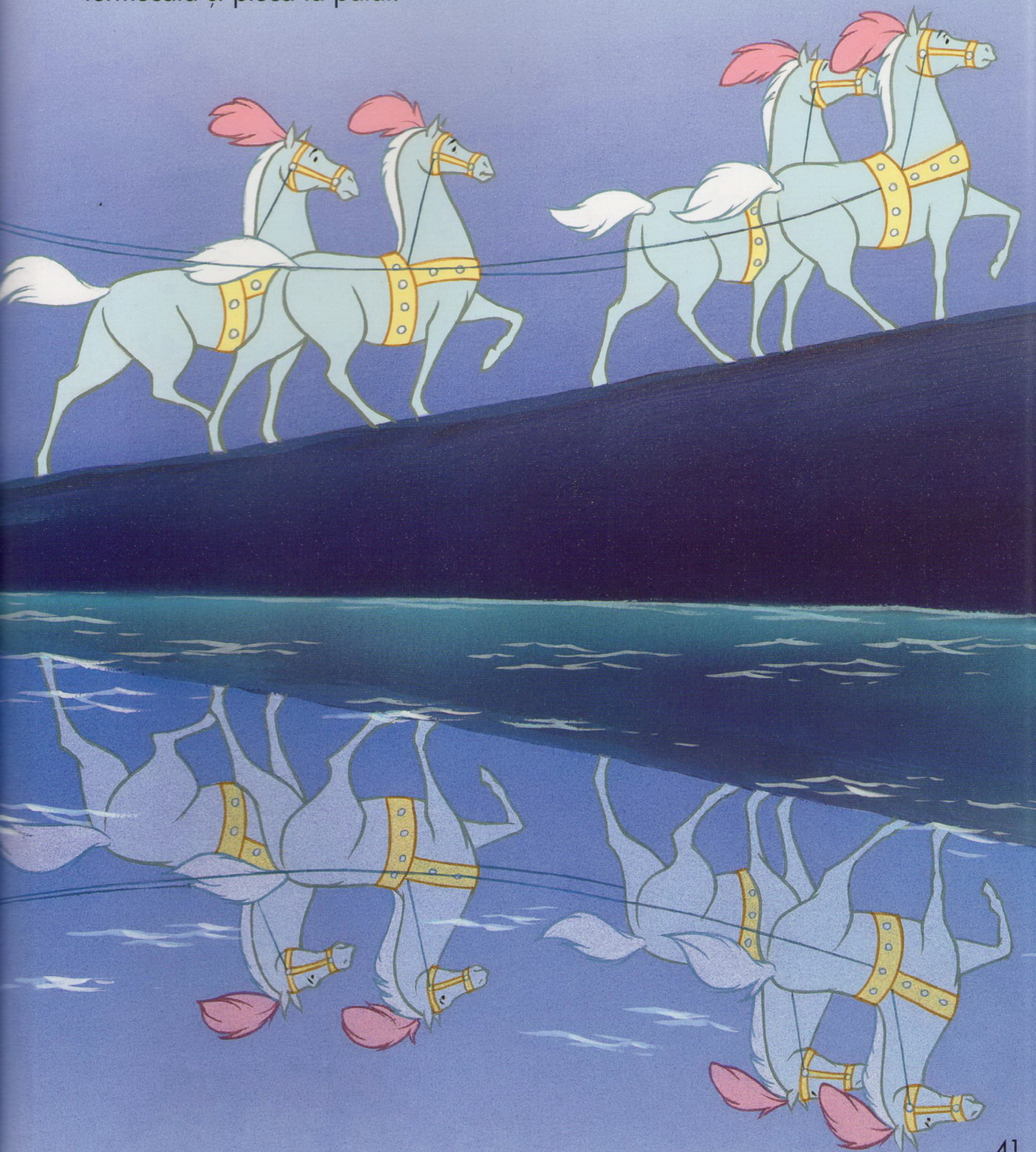

Zâna surâse văzând încântarea Cenușăresei, dar o avertiză:

– Ține minte, copilă! La ultima bătaie a ceasului de la miezul nopții, vraja se va risipi și totul va deveni ca înainte. Trebuie să pleci de la bal înainte de miezul nopții! Să nu uiți!

– Desigur, Zână Bună, înțeleg, încuviință Cenușăreasa. Urcă în trăsură fermecată și plecă la palat.

La palat, Prințul făcea cunoștință cu un număr nesfârșit de tinere. Când veni rândul lor, Anastasia și Drizella făcură mofturi, zâmbiră afectate și se dădură la o parte una pe cealaltă ca să atragă atenția. Deodată, prin mulțimea de fețe și rochii de seară, Prințul zări o tânără într-o rochie strălucitoare, intrând în grabă în sala de bal.

O privi o singură dată și uită de tot.

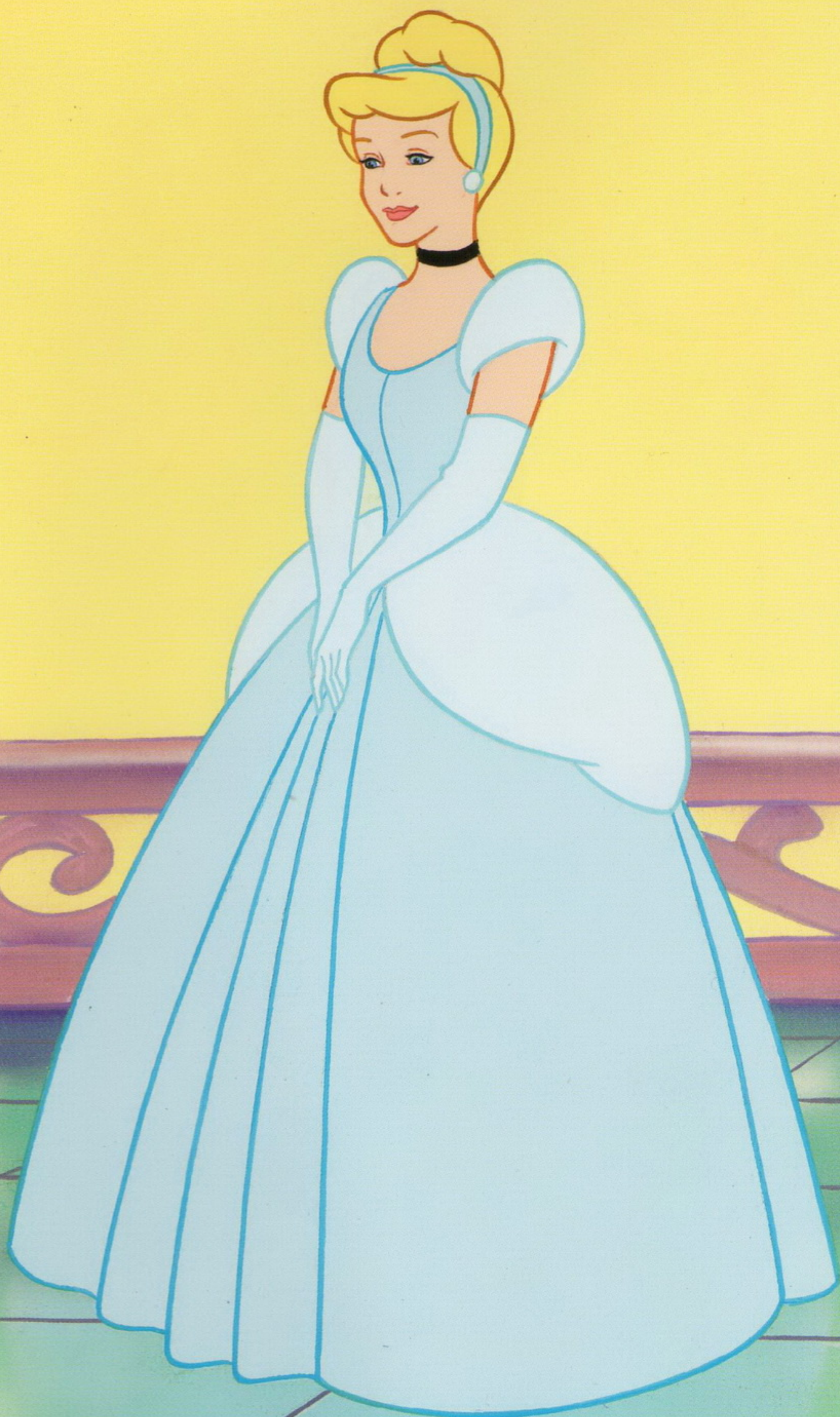
Fără niciun cuvânt, Prințul trecu pe lângă Anastasia și Drizella și ajunse lângă Cenușăreasă. Făcu o plecăciune și o invită la dans, iar orchestra începu să cânte un vals. Ea făcu o reverență, îi întinse mâna și începură să danseze înconjurați de mulțimea care-i admira.

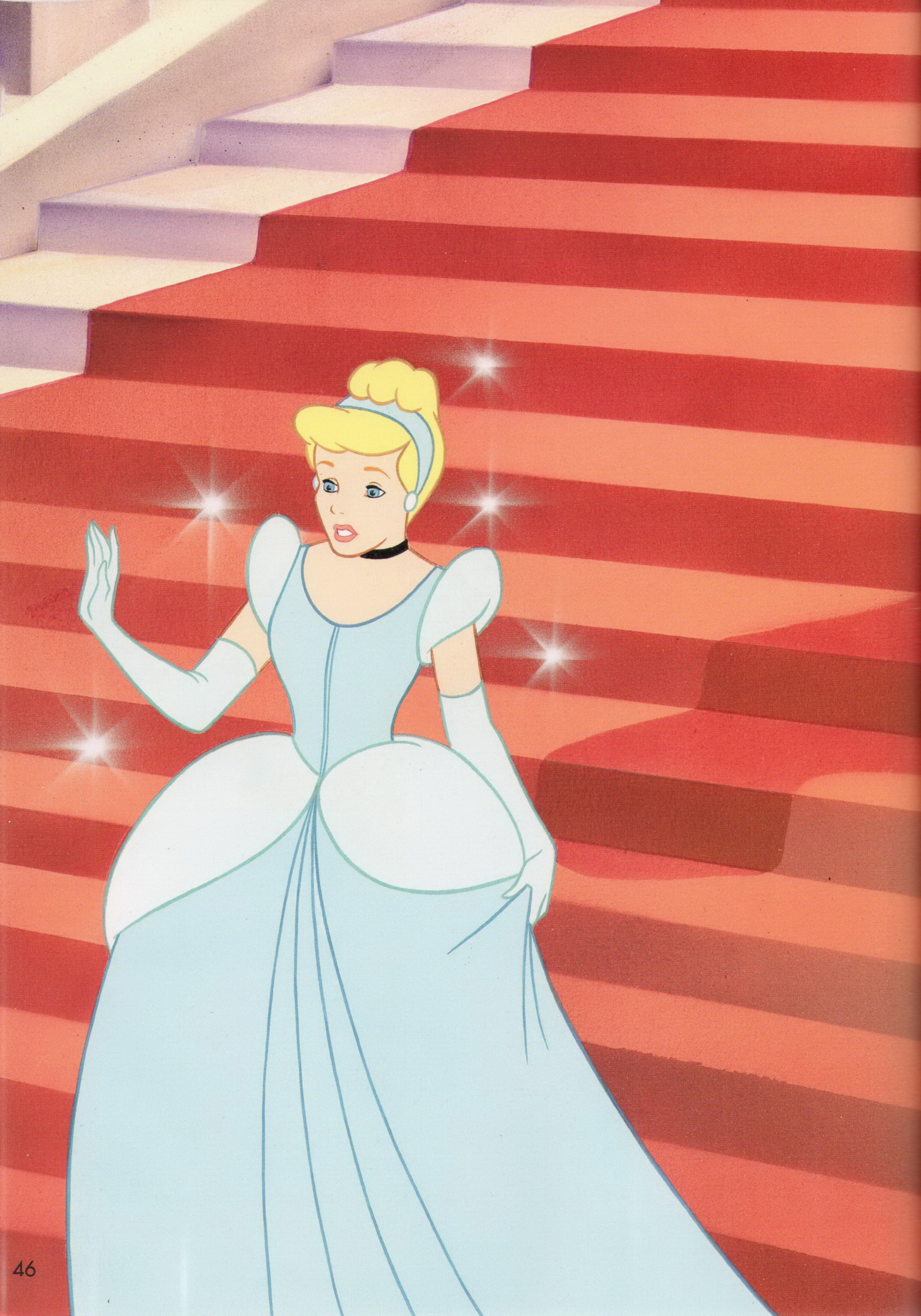

Regele plutea de fericire:

– În sfârșit! Prințul e îndrăgostit! Dragoste la prima vedere!
Marele Duce răsufă ușurat.

Purtați de muzică, Prințul și Cenușăreasa ajunseră în grădinile regale. Nu-și vorbiră, ci doar se priviră drept în ochi.

Deodată, orologiul începu să bată miezul nopții!
Cenușăreasa se trezi brusc la realitate:

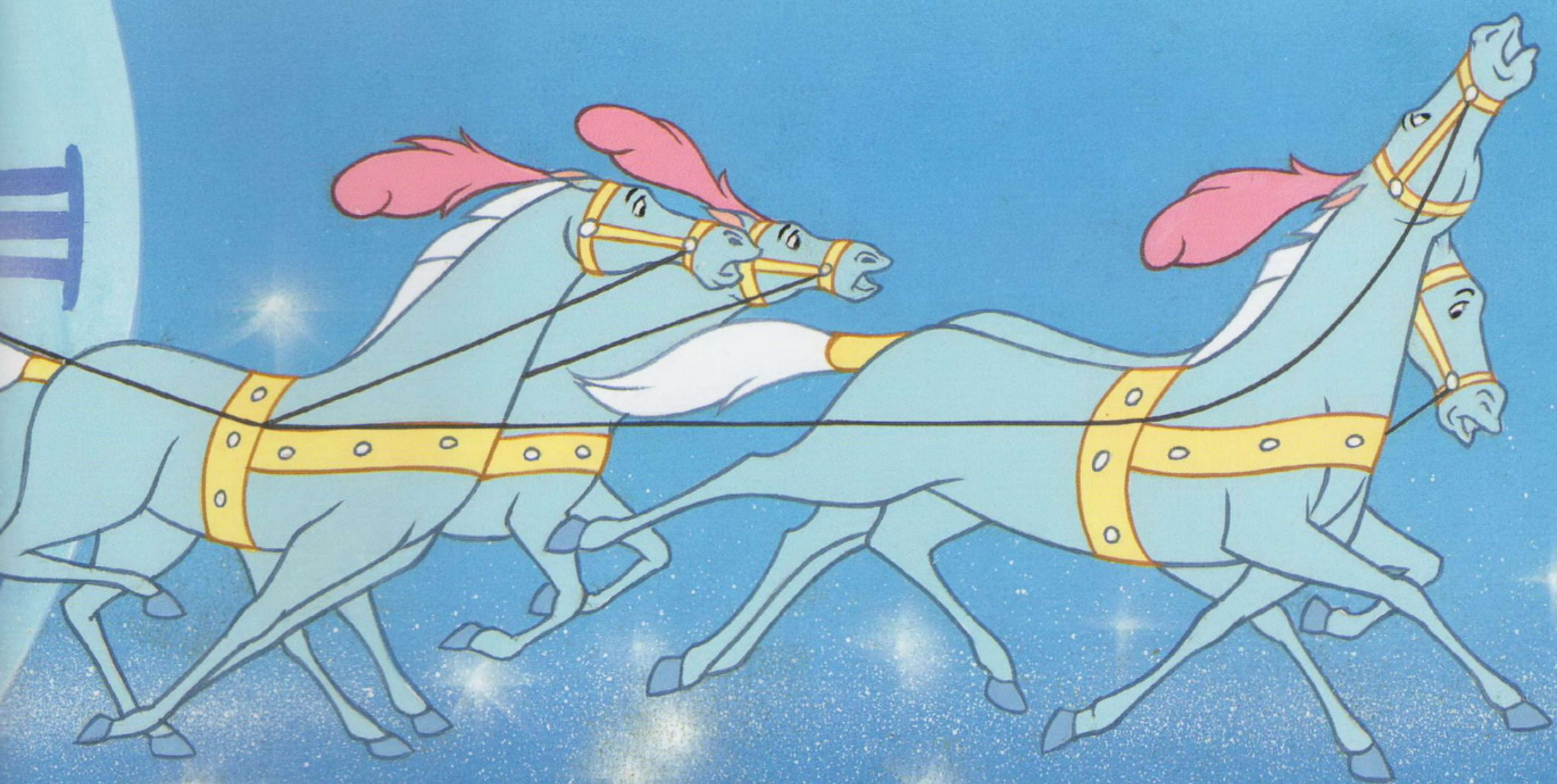
– Vai, e miezul nopții! Trebuie să plec!

Printul bâigui:

– Dar... de ce? Nici nu știu cum te cheamă! Așteaptă, te rog! Dar era prea târziu. Cenușăreasa alerga deja către trăsură. Pe când alerga, își scăpă unul dintre pantofi, dar nu îndrăzni să se oprească să-l ia.

Orologiul bătu de douăsprezece ori, iar trăsura Cenușăresei gonia ca vântul, dar timpul se scursese. La cea de-a douăsprezecea bătaie, vraja se destrămă. Gărzile regelui, care porniseră în căutarea ei, călcară pe un dovleac, dar nu văzură o fată înconjurată de un câine, un cal și patru șoricești ascunzându-se în întuneric. Vraja se risipise și totul era ca înainte.

Cenușăreasa oftă visătoare:

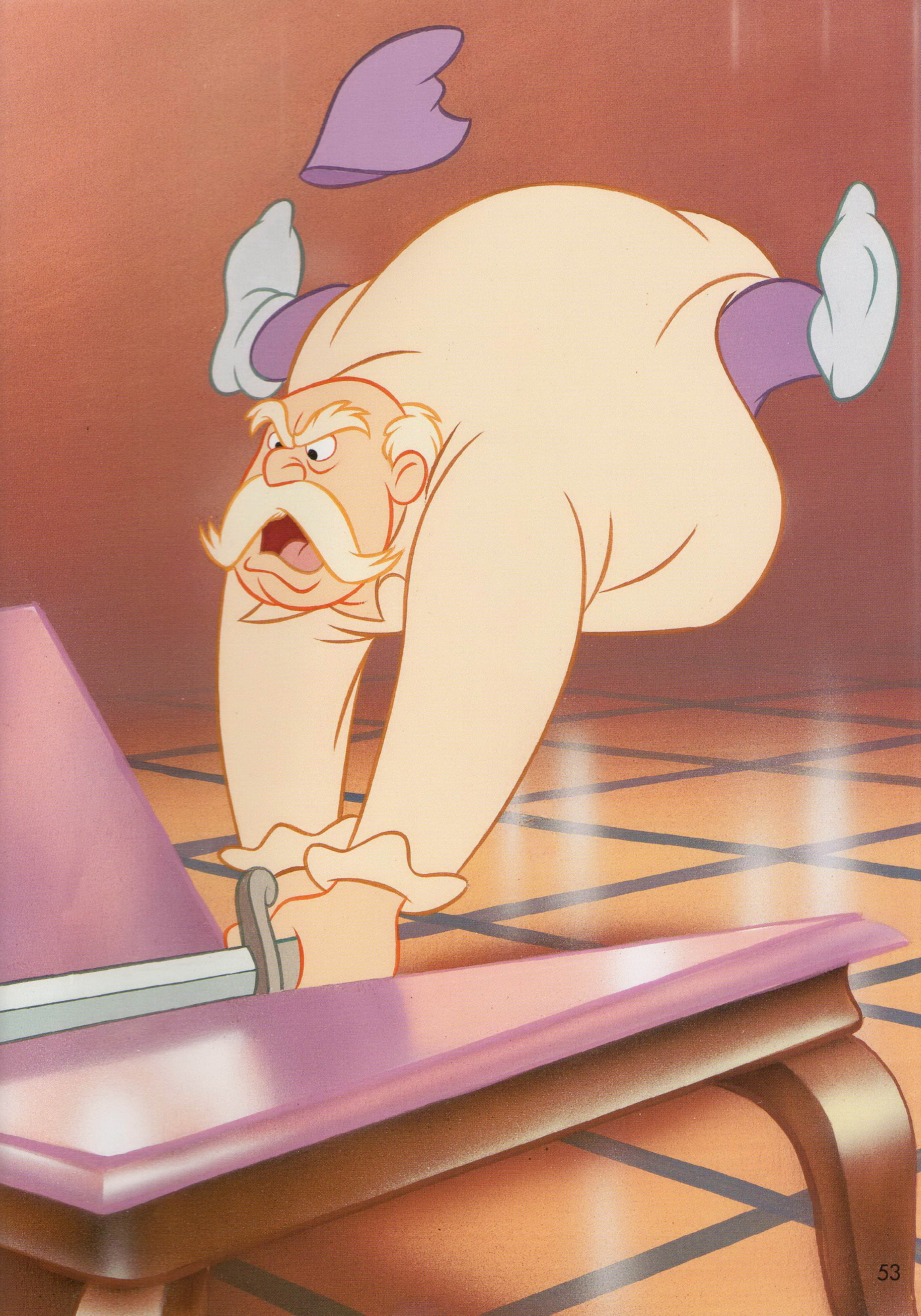
– O, a fost atât de frumos... și el era atât de chipeș. Nici măcar prințul n-ar fi putut fi atât de... se scutură. Ei bine, înapoi la castel și la viețile noastre de până acum. Apoi, își dădu seama că mai purta încă celălalt pantof de cristal!

– Vai, mulțumesc pentru tot, Zână Bună! exclamă ea, îndreptându-se către castel, strângând la piept prețioasa dovadă a visului ei împlinit. Chiar dacă fusese numai pentru o singură noapte.

La palat, Regele se înroși de furie când Marele Duce îi spuse că fata misterioasă dispăruse și că nimeni nu știa cine era. Bietul Duce încercă să-l încurajeze:

- Dar avem un indiciu, Maiestate. A pierdut un pantof de cristal!
- Ei, ce mai aștepti? Să-l probeze fiecare fată din ținut și să nu te întorci fără s-o fi găsit! urlă Regele.

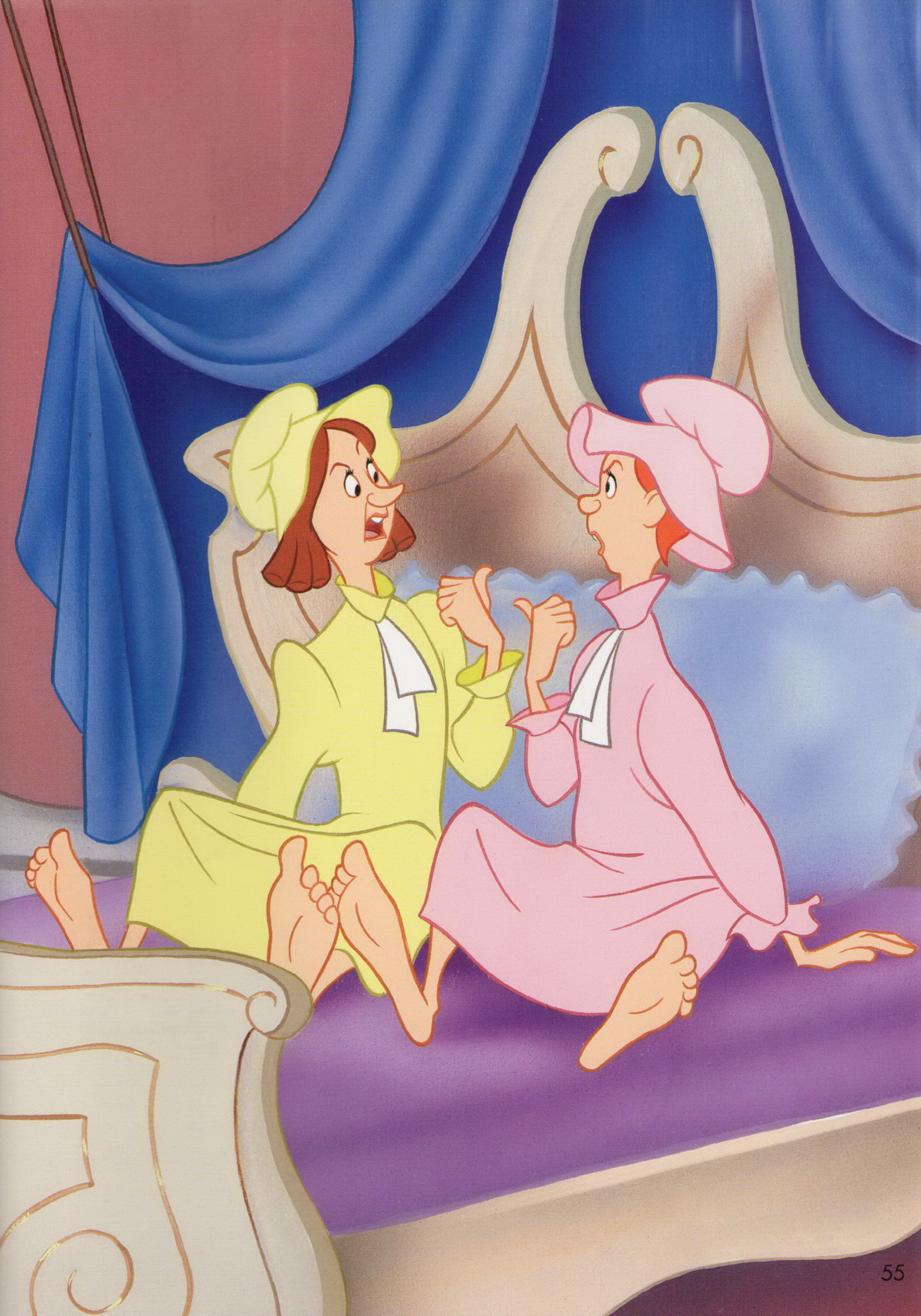

În dimineața următoare, întregul regat vuia de vestea căutării domnișoarei necunoscute care-și pierduse pantoful. Ducele dăduse imediat ordine ca fiecare domnișoară să probeze pantoful pentru că prințul jurase să se însoare cu fata căreia i se va potrivi!

– Trebuie să se potrivească uneia dintre voi, înțelegeți? le spuse vicleana mamă celor două fiice. Cenușăreasa, care venise să servească micul dejun, o auzi. Scăpă tava și fugi în camera ei.

– Dar... eu sunt! Eu sunt fata! Trebuie să-mi schimb rochia și să-mi aranjez părul! își spuse ea.

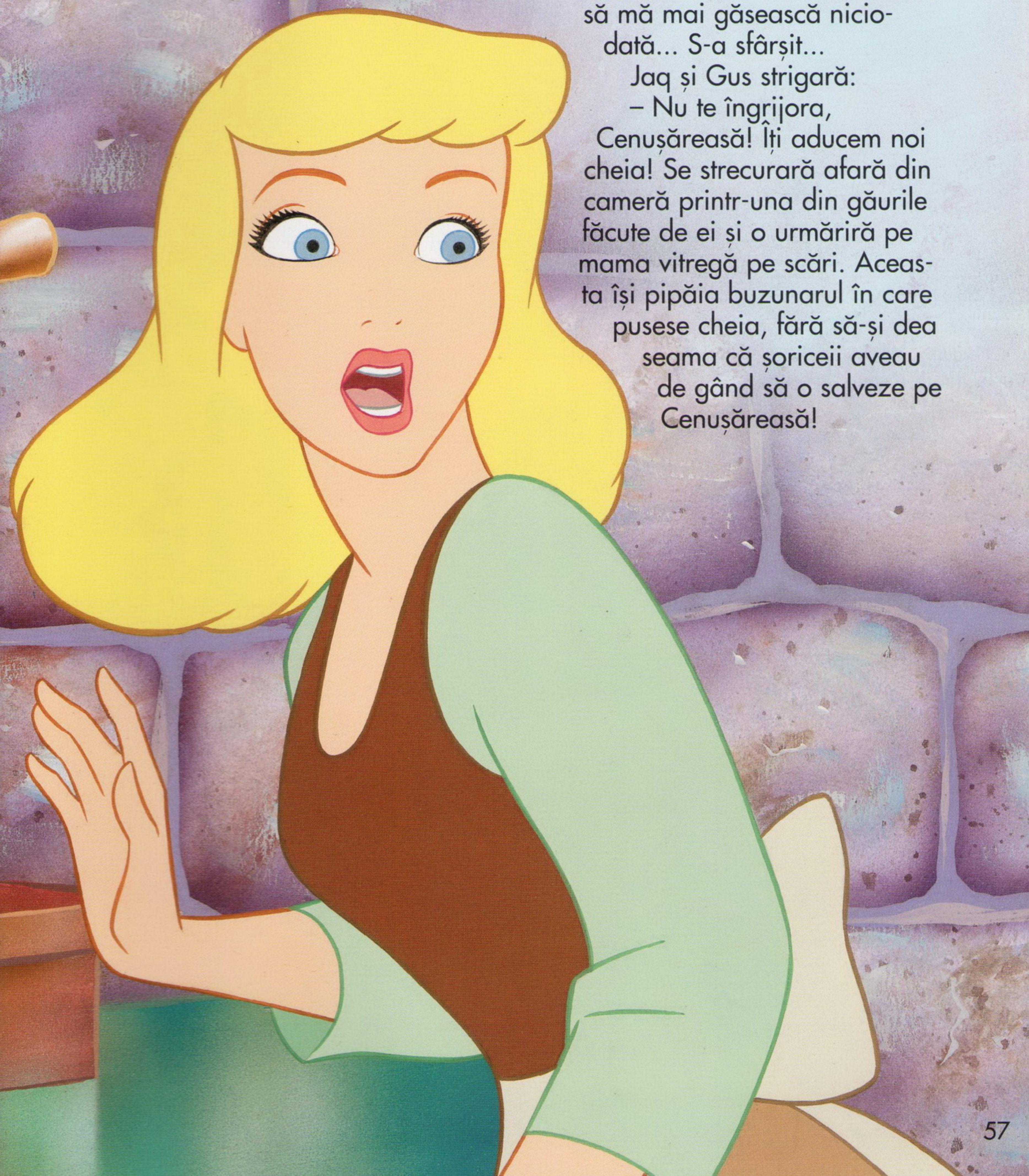

În camera ei, Cenușăreasa auzi un zgomot, se întoarce și văzu o imagine amenințătoare în oglindă. Mama vitregă își dăduse seama că ea era într-adevăr domnișoara misterioasă și merse după ea în cameră! Înainte ca Cenușăreasa să poată face ceva, femeia cea vicleană trânti ușa și o încuie înăuntru. Biata fată începu să strige:

– Vai, nu! Te rog, nu... Apoi începu să plângă în hohote... Prințul nu o să mă mai găsească nicio dată... S-a sfârșit...

Jaq și Gus strigară:

– Nu te îngrijora, Cenușăreasă! Îți aducem noi cheia! Se strecurară afară din cameră printr-una din găurile făcute de ei și o urmăriră pe mama vitregă pe scări. Aceasta își pipăia buzunarul în care pusese cheia, fără să-și dea seama că șoriceii aveau de gând să o salveze pe Cenușăreasă!

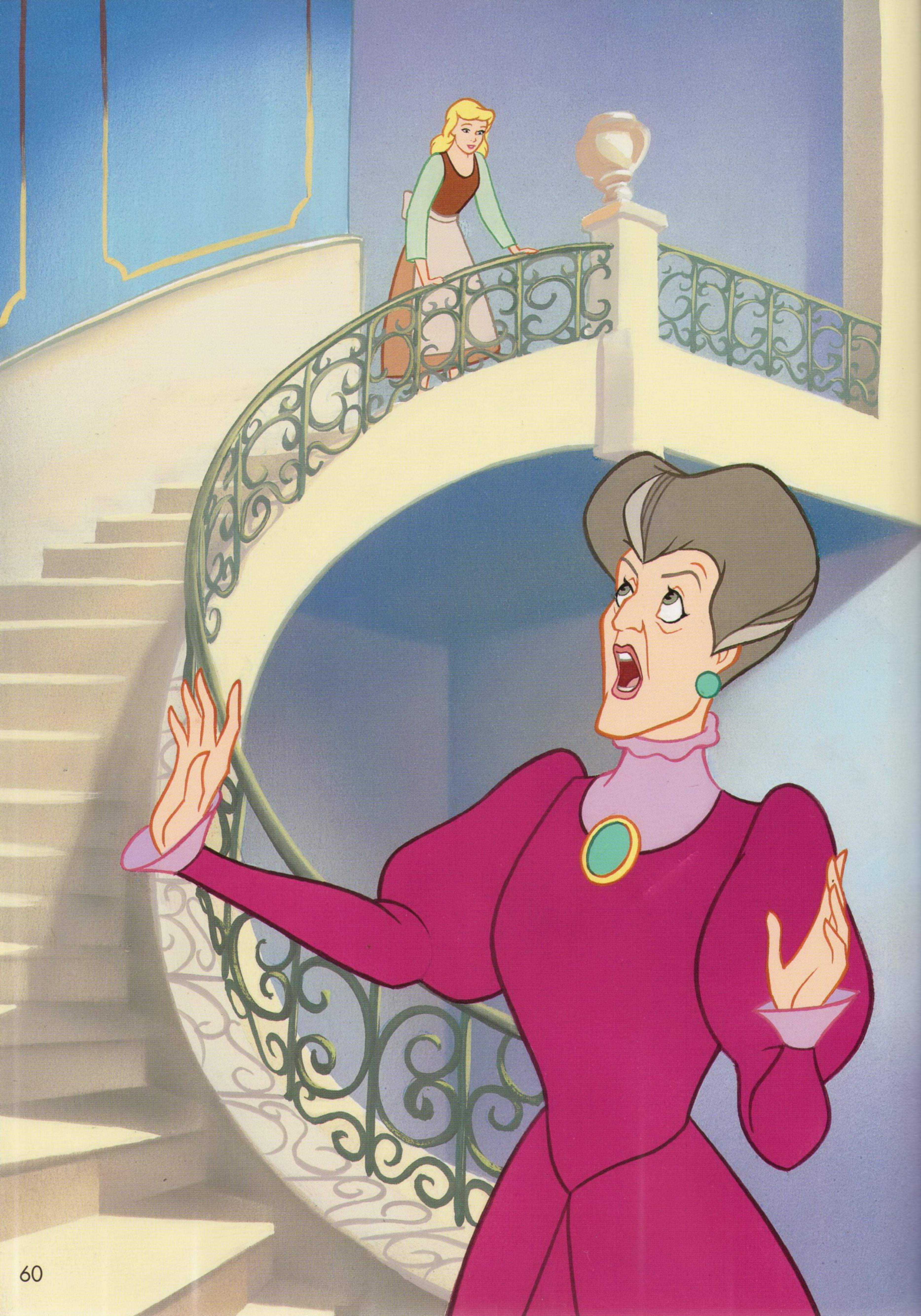
Între timp, Marele Duce, obosit de atâtea probe, ajunsese într-un târziu la castel. Mama și surorile vitrege îl acaparaseră:

– Să începem proba!

În timp ce atenția mamei vitrege fusese atrasă de Marele Duce, Jaq și Gus reușiseră să se apropie de buzunarul ei și să fure cheia.

Oricât s-ar fi străduit cele două surori, pantoful nu i se potrivea niciuna dintre ele. Așa că Marele Duce întrebă necăjit:

– Ele două sunt singurele domnișoare din casă, sper... ăăă... presupun?

– Nu mai este nimeni altcineva, Maiestate, răspunse femeia cea rea.

În acel moment, se auzi un strigăt:

– Așteptați! Așteptați! Pot să-l probez și eu, vă rog?

Era Cenușăreasa care alerga pe scări cât de repede putea. Jaq și Gus reușiseră să-i ducă cheia exact la timp, trecând de Lucifer cu ajutorul lui Bruno. Mama vitregă urlă:

– N-o băgați în seamă!

Dar Marele Duce spuse:

– Doamnă, am ordine ca toate domnișoarele din acest ținut să probeze pantoful! Vestitor, poți începe proba!

Marele Duce zâmbi binevoitor către Cenușăreasă:

– Vino, copilă!

Aceasta se așeză, își întinse piciorul delicat, iar pantoful se potrivi cu ușurință.

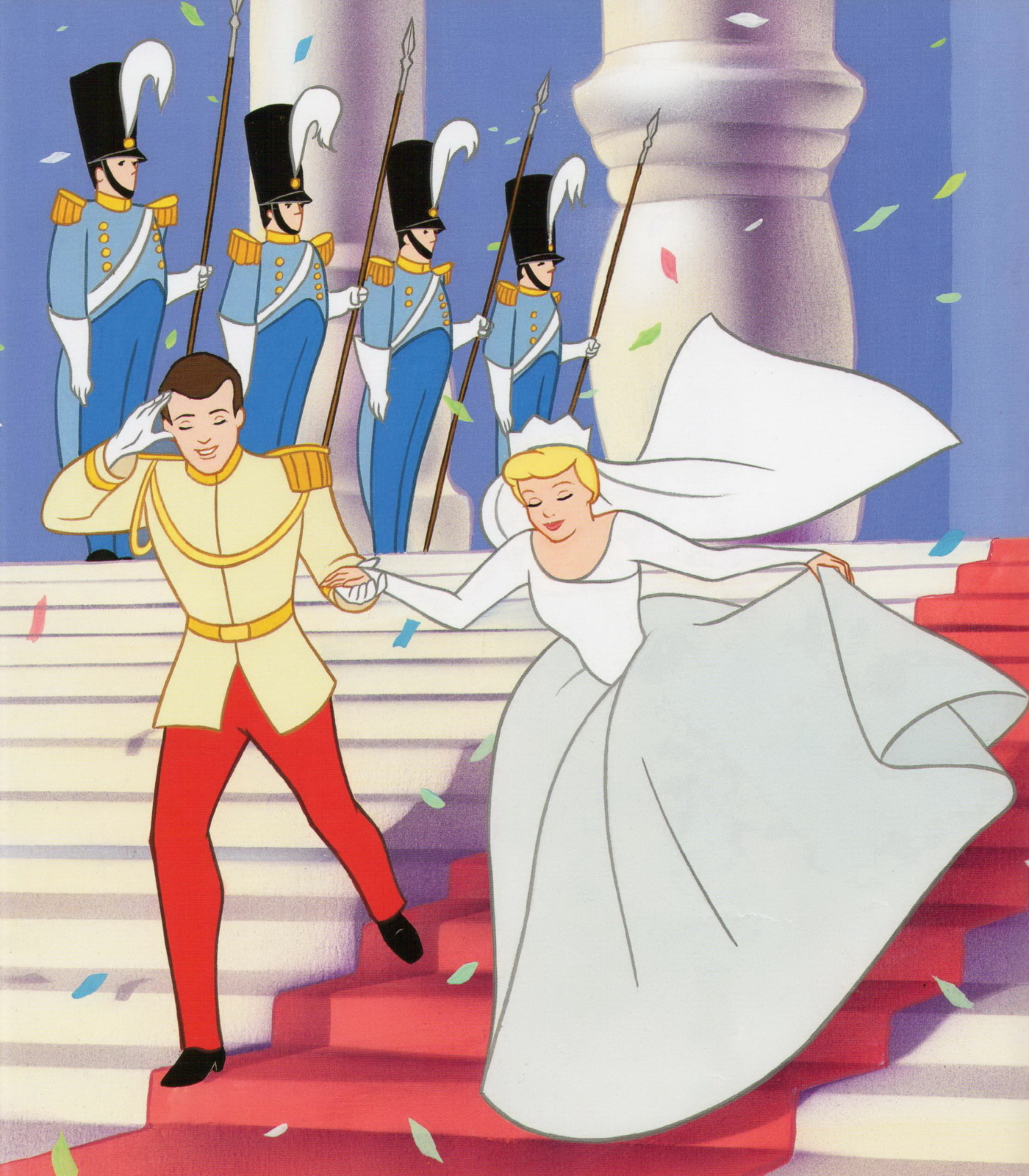
– Se potrivește! strigă încântat Ducele. Am găsit mireasa printului!

Mama vitregă și surorile se înverziră de invidie, dar nu le băgă nimeni în seamă. Micii prieteni ai Cenușăresei bătură din palme strigând fericiți:

– Ura pentru Cenușăreasă! Minunat, minunat!

Veștile se răspândiră în întreg regatul, iar clopotele de nuntă se auziră din turnurile palatului. Cenușăreasa și Prințul avură parte de o nuntă ca-n povești, la care fură invitați toți prietenii lor. Șoriceii aveau uniforme frumoase făcute special pentru această ocazie! Se bucurară nespus, iar fericitul cuplu plecă în luna de miere...

Și au trăit fericiți până la adânci bătrâneți!

Colecția Clasic

